

Daniel Hogendoorn
(37, bestuurskundige
en onderzoeker) over
zijn vader **Willem
Hogendoorn**
(74, auteur met
pseudoniem
'Tomas Ross'
en scenarist)

**'Mijn vader is niet bang te
laten zien wie hij is. Dat
vergt in zijn geval moed'**

Lees verder
op pagina 18

Harde grappen en verhitte discussies, daar hielden wij van bij ons thuis. Politiek, kunst, de evolutieleer; van alles kwam voorbij. Mijn vader hechtte er waarde aan dat je je mening gaf. Of de argumenten die je opvoerde nu kwetsend of kinderachtig waren, zolang je onvoorspelbaar uit de hoek kwam, werd alles goed gerekend. Zijn eigen rebelse standpunten, altijd even gevat, hingen soms van drogredeneringen aan elkaar. Ik vind het ook nu nog wonderlijk hoe hij in gesprekken feiten moeiteloos met fictie vermengde, puur om de boel op stoom te krijgen.'

'In de weekeinden speelden we met het gezin bordspellen. Het ging óók om het meedoen, maar je doet pas goed mee als het je gaat om het winnen. Monopoly was het ideale spel om je medespelers kapot te maken; heerlijk om elkaar tot de laatste cent uit te buiten en het verlies van de ander er lekker in te wrijven. Als ik later een spel met vrienden speelde, merkte ik dat ze mijn fanatisme lichtelijk sneu en lachwekkend vonden. Of ze waren snel gekwetst. Zij speelden voor de gezelligheid.'

'Sinterklaas vierden wij ook vol overgave. Zakken vol surprises en cadeaus. Er sprak een enorme werklust en creativiteit uit. De gedichten, soms van twaalf pagina's lang, waren altijd geestig en er zat zowel venijn als ontroering in. Vooral die van mijn vader waren messcherp: hij kon karakters fileren zonder in te leveren op respect. Zo'n avond, die tot diep in de nacht duurde, vloog voor mijn gevoel voorbij. Er was veel eten, iedereen werd dronken en het huis stond blauw van de rook.'

'Mijn ouders zijn totaal verschillend. Mijn moeder, een Schotse cellist met een voorliefde voor de new-agebeweging, hield er een losse vorm van opvoeden op na. Zij was niet het type dat het huis aan kant had of op vaste tijden met de pot op tafel kwam. De nodige structuur – kopje thee in de middag, m'n kamer opruimen en "maak je je huiswerk?" – kreeg ik bij mijn vader en zijn huidige vrouw Dorine, die rond mijn 7de in zijn leven

FAMILIEHISTORIE

Pieter Gerardus Hogendoorn (1912-1971) was als politiemanager tijdelijk vanuit Den Haag naar Den Bommel overgeplaatst en daar werd Willem Hogendoorn in 1944 geboren. Zijn vader zat in het verzet en werd na de oorlog gevraagd bij de Binnenlandse Veiligheidsdienst. Zijn moeder Anna Kamman (1912-1991) was verpleegster en sinds haar huwelijk huisvrouw.

Willem Hogendoorn begon zijn loopbaan als journalist en debuteerde in 1980 onder de naam Tomas Ross met de politieke thriller 'De honden van het verraad'. Meer dan tachtig boeken – veelal misdaderromans met vaak een link naar de Tweede Wereldoorlog – volgden. Hij schrijft daarnaast scenario's voor televisieseries en hij heeft meerdere schrijversprijzen ontvangen. Begin dit jaar kwam zijn nieuwste roman uit, 'Blonde Dolly'.

Daniel is bestuurskundige en doet onderzoek naar klimaatadaptatie in Myanmar en Thailand. Zijn ouders scheidden toen hij 3 was. Hij heeft een zus van 41, Iona, en een half-zusje van 25, Pauline. Hij woont met zijn vrouw Daniëlle en zijn zoons Samuel en Felix in Amsterdam.

kwam. Op vrijdag haalde hij me in Amsterdam op van school en dan bracht ik de weekeinden bij hen door in de stolpboerderij in Middellie, een dorpje bij Edam. Daar waren sloten om overheen te springen, weilanden met paarden en burens met een hooiberg waarin ik hutten kon bouwen. Allemaal extra leuk als er vriendjes uit de stad kwamen logeren. Dan kampeerden we in de tuin en mijn vader kon je er uitstekend bij hebben. Hij kon verdienstelijk tekenen en maakte van iedereen een karikatuur of een stripfiguur. Dan was ik trots op hem.'

'Ik verslind boeken, maar ben geen fan van zijn genre. Ik hou veel van fictie, maar lees nu vooral wetenschappelijke boeken. Als puber vond ik zijn boeken wel spannend. Mijn vader liet me als jongen meedenken met de plots. Urenlang besprak ik met hem hoe we de lezer op het verkeerde been konden zetten: die puzzel vond ik interessant en ik voelde me serieus genomen. Ik zat vol met beginnersfouten en hij leerde me de kneepjes van zijn vak.'

'Hij is niet bang te laten zien wie hij is en dat vergt moed. Niet alleen omdat zijn karakter weinig doorsnee is, maar ook omdat zijn publieke imago anders in elkaar steekt dan zijn privépersoon. Neem zijn auteursfoto, die op de achterflap van zijn laatste boek prijkt. Een duistere foto van een spannende man. Zijn grote wenkbrauwen versterken dat beeld. Maar thuis bakt hij op zondagochtend gezellig eieren in zijn ochtendjas en is hij een vrolijke en betrokken opa. Mijn zoons van 8 en 11 zijn voor Ajax, Willem is voor ADO Den Haag. Voetballen op straat vind ik leuk, maar ik weet niets van clubs en spelers, dus ik ben blij dat hij dat gat vult.'

'We denken allebei kritisch, maar hij zou moeilijk in een team kunnen werken. Ik kan dat beter, maar moet wel ruimte krijgen voor eigen initiatief. Ik ben ook harmonieuzer ingesteld en denk langer na dan hij. Willem vindt mij te beschouwend. Dat vindt hij al gauw langdradig. Is soms ook zo. Hij is ad rem, ongeduldig en direct. In het verkeer scheldt hij een hoop op zijn medeweggebruikers. Voor iemand zoals ik – die als jongetje in gedachten verzonken tegen een lantaarnpaal botste en dan verdund sorry zei – is dat gedrag moeilijk te begrijpen. Maar als bijrijder vind ik het vaak ook ontzettend grappig, omdat zijn verbeeldingskracht dusdanig sterk is dat hij erin slaagt het rijgedrag

'De sinterklaasgedichten van mijn vader waren messcherp. Hij kon karakters fileren zonder in te leveren op respect'

Willem en Daniel in Frankrijk, in 1990.

van de automobilist te vertalen naar hoe die eruitziet. “Deze druif hier voor ons. Dat is zo’n ouwe lul met een dikke buik die denkt dat hij kan rijden.” Als kind kon ik zenuwachtig worden van mijn vader en zijn gemopper. Ik was 8 toen ik er in de auto onderweg naar school achterkwam dat ik mijn brilletje was vergeten. Ik kreeg flink op mijn kop: “Waarom ben je altijd zo vergeetachtig?” Oneerlijk, want hij was te laat opgestaan, waardoor we ons moesten haasten.’

‘Ik ben al heel wat jaren gestopt met roken, maar die ene dag per maand dat ik mijn vader zie, rook ik met hem een sigaret. We praten samen over het leven op mijn balkon in Amsterdam, gaan naar een film of maken een fietstochtje naar de visboer voor

een haring. Mijn vrouw en ik eten, met de kinderen, een paar keer per jaar bij hem en Dorine. Laatst nog, ouderwets gezellig. Ik hoorde hoe hij onderaan de trap onze kinderen riep omdat we aan tafel gingen. Dat deed hij vroeger ook bij mij: keihard naar boven roepen dat hij iets te drinken voor me had. “Ik kom zo”, en dan rondde ik af waar ik mee bezig was. Na tien seconden was het: “Kom je nog?” Irritant vond ik dat. Maar mijn blik ten aanzien van zijn onhandige dingen in de opvoeding is veranderd sinds ik zelf kinderen heb. Ik maak aan de lopende band “fouten”, maar realiseer me ook hoe ik mijn best doe. Dat deed mijn vader ook. Al dat gediscussieer aan de keukentafel heeft me als volwassene het nodige opgeleverd. Ik voel me niet snel aangevallen in gesprekken en vind het leuk als mensen tegengas geven. Ik heb liefde gekregen en ben onafhankelijk en zelfredzaam geworden. Daar ben ik hem dankbaar voor.’ □

WILLEM OVER DANIEL

‘Mooi. Goed getroffen. Af en toe denk ik: ik heb maar één zoon en dat is meer dan voldoende, maar dat bedoel ik dus positief. En over opvoeden gesproken, ik lieg niet als ik zeg dat hij dat beter kan dan ik het deed. In de discussies die ik in de jaren zestig met mijn vader voerde, drong hij aan dat ik ambtenaar moest worden. Verzorgd van de wieg tot het graf. Ambtenaar? Niks ambtenaar. Niks pensioen en huisje, boompje, beestje. Kunstenaar zou ik worden, met een wild en meeslepend leven. Opstandig, koppen tegen elkaar.

Nu heb ik een zoon met vrouw en kinderen en een huis, met wie ik praat alsof hij een leeftijdgenoot is. En die ambtenaar is. Had mijn goede vader het nog maar mee mogen maken. Apetrots op die jongen.’

➔ **Lees volgende week** het interview met Babette Hensbergen over haar zus Ellen Hensbergen, algemeen directeur bij Munt Hypotheken. ‘Ellen moest het vaak ontgelden omdat ze niet tegen haar verlies kon bij spelletjes. Dat had ik dan weer niet.’